

steren om til foråret at komme med en redegørelse for, hvordan problemstillingen så kan udmøntes i praksis.

Det mener jeg sådan set i min verden var en forholdsvis blød formulering, men jeg vil gerne høre fra fru Meldgaard, hvad det er, der generer hende.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er korrekt, når hr. Bruno Jerup påpeger, at jeg i min tale stort set også kom med indholdet af den foreslåede dagsorden. Netop alene ud fra, at virkeligheden er, som der står i dagsordenen, behøver vi ikke at lave dobbeltarbejde, og vi mener ikke, at der er grundlag for en dagsorden på nuværende tidspunkt.

Hanne Severinsen (V):

Forespørgslen er jo stillet ret bredt, så derfor kan vi jo nok ikke undgå at komme til at tale om lidt forskellige ting, for man kan ikke nå at komme omkring det hele, men selvfølgelig er et godt uddannelsesniveau en vigtig forudsætning for et lands udvikling.

Det er f.eks. interessant at se, at Verdensbanken vurderer, at når det er gået langt bedre for de østasiatiske lande end de afrikanske lande med deres vækst, så har det noget at gøre med en målrettet satsning på uddannelse. Det mener vi også i Venstre at vi skal, og det er ikke bare af hensyn til samfundet – det er naturligvis også af hensyn til den enkeltes udvikling. Men uddannelse er også et spørgsmål om kvalitet, og kvalitet måles ikke i antal år, man har befundet sig i den ene eller anden form for uddannelsesinstitution.

Når man ser på denne regerings indsats med at få flere og flere i uddannelsesstilbud via orlov eller anden godtgørelse, så kunne man få den mistanke, at regeringen vil gøre uddannelse til altings kur, også arbejdsløshedsøkens, og den tendens vil vi i hvert fald godt advare imod. Vi vil godt advare mod den generelle tendens, der er til, at mere af det samme er alle uddannelsesinstitutioners krav, og derfor skal alle uddannelser blive længere.

Typisk drejer debatten sig om overgangen fra gymnasiet og de øvrige ungdomsuddannelser til de videregående uddannelser, der klager over, at de studerende mangler basalkundskaber, der gør dem i stand til at gå i gang med studierne. Gymnasieverdenen foreslår et 4.g, og dér synes jeg, det var interessant at se i budgetredegørelsen fra finansministeren, at han skøn-

ner, det vil komme til at koste alene 1 milliard, ca. 10 pct. af samtlige udgifter til de videregående uddannelser. Det synes jeg er en meget dyr reparation af et problem, som man kunne løse ved en bedre gennemtænkning af hele uddannelsesforløbet.

For det første overgangen fra folkeskole til gymnasium, hvor mange gymnasielever oplever lidt af et kulturchok, og hvor mange lærere føler, at de måske skal starte forfra. For det andet overgangen fra ungdomsuddannelser til videregående uddannelser, hvor det er vigtigt, at man får snakket sammen om, hvad det egentlig er for forventninger, man har på universitetet f.eks. til faget matematik, sådan at man vil være bedre forberedt, uden at alle nødvendigvis skal gå i en 4.g eller have et studieforberedende år, for det er, som jeg lige sagde før, en meget dyr løsning.

Til gengæld vil jeg da godt være med til, at vi får en diskussion om adgangskravene også til kvote 2, for der er jo ingen tvivl om, at de, der i sin tid var med til at indføre kvote 2, ønskede at gøre op med datidens pointjageri, men muligvis har vi fået nutidens pointjageri ud af det, og det synes jeg der er grund til at se lidt nærmere på, for hvis man i stedet kunne bruge noget af tiden til f.eks. gymnasiale suppleringskurser, hvis man ikke har point nok til at klare adgangskravene, tror jeg, det var en bedre måde at bruge tiden på end på lige akkurat at tælle, hvor mange måneder man har været på højskole, eller hvad det nu er, man tæller i øjeblikket.

Men jeg vil også advare imod den udvikling, at efterhånden som de forskellige fag udvikler sig, hælder man bare ny viden ovenpå den gamle. Man skal jo ikke være specialist i alt. Det vigtigste er faglig fordybelse og at lære en metode til at anvende den alment erhvervede viden, og det kan man også gøre via netværker, hvor man bruger hinandens viden, frem for at alle har præcis den samme viden.

Det er også en af grundene til, at vi godt vil slå endnu et slag for bacheloruddannelsen, selv om den ustandselig bliver skældt ud. Vi ser den nemlig som en mulighed for at bruge vekseluddannelsens fordele, som vi kender fra erhvervsuddannelserne, inden for de videregående uddannelser, og det vil sige, at man med de muligheder, der er for enten via åben uddannelse eller som egentlig studerende at vende tilbage og lægge nogle studieår oveni, ikke nødvendigvis skal studere hele sin ungdom, men faktisk har mulighed for at komme ud og opleve de udfordringer, som det virkelige liv giver.